

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. K.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t. č. umístěného v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, se sídlem Drahonice 41, Drahonice u Lubence, PSČ 441 01, zastoupeném Mgr. Ing. Jakubem Backem, advokátem se sídlem v Praze 10 – Vršovice, ul. Sevastopolská č. p. 378/16, PSČ 101 00, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2016, č.j. OAM-111/LE-LE05-LE23-2016, E. č. „X“**,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě a doplněné dne 3. 11. 2016 prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2016, č. j. OAM-111/LE-LE05-LE23-2016, E. č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy při jeho návratu na Ukrajinu, neboť již ve správním řízení uvedl, že se obává z odvedení do armády a nutnosti zapojení do válečných operací. K tomu žalobce doplnil, že základní

vojenskou službu nevykonával pro zdravotní komplikace, a přesto se mu ukrajinské vojenské orgány pokusily doručit povolávací rozkaz, o čemž jej informovala jeho matka. Žalobce dále uvedl, že žalovaný se opomněl zabývat skutečností, že v případě jeho návratu do země původu mu hrozí legitimní trest pro jeho odmítnutí z nastoupení do armády. Žalobce připomněl, že podmínky v ukrajinských věznicích by mohly vést k porušení čl. 3 a 5 Úmluvy o základních právech a svobodách, a tedy k udělení doplňkové ochrany. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 10. 2000 ve věci Kudla v. Polsko. Žalobce dále uvedl, že špatné zacházení v ukrajinských věznicích je bohužel často tematizovanou skutečností a zejména poukázal na nevhodné podmínky ve vazebních zařízeních, která jsou způsobena jejich přeplněním. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 7. 2002 ve věci Kalashnikov v. Ruská federace, ze dne 28. 3. 2006 ve věci Davydov a ost. v. Ukrajina a ze dne 15. 5. 2012 ve věci Kaverzin v. Ukrajina. Vzhledem k tomu, že žalovaný se otázkou ohrožení omezení jeho osobní svobody nezabýval, zatížil podle žalobce rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, a proto navrhnul, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek žalobce, neboť vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a žalobou napadené rozhodnutí náležitě odůvodnil. Žalovaný uvedl, že obavy žalobce z nástupu výkonu vojenské služby jsou liché a jeho případné uvěznění shledal jako neopodstatněné a neodůvodněné, neboť žalobce si dosud povolávací rozkaz nepřevzal a v případě jeho návratu na Ukrajinu mu tak bezprostředně nehrozí žádný postih. Žalovaný připomněl, že podle výnosu prezidenta Ukrajiny ze dne 26. 9. 2016 by nadále do bojů měli být nasazováni jen profesionální vojáci. Zmobilizovaní vojáci a branci povolání k povinné vojenské službě se už nebudou posílat do oblasti bojů. Žalovaný uvedl, že z těchto důvodů nebyl žádný důvod zabývat se podmínkami v ukrajinských věznicích. Žalovaný v této souvislosti odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045-LPTP, v níž je uvedeno, že vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny bojových operací a mohou zde sloužit pouze dobrovolně. Ve většině případů službu povolávání nenastoupí, neboť se vyhýbají převzetí povolávacího rozkazu, což ale není kvalifikováno jako trestný čin a vojenská Generální prokuratura se těmito případy tudíž nezabývá. Žalovaný poukázal na skutečnost, že na Ukrajině neprobíhá takový konflikt, který by bylo možné považovat za mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, přičemž vycházel z podkladů, které si obstaral pro vydání rozhodnutí a dále z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, v němž bylo konstatováno, že konflikt probíhající na Ukrajině nelze kvalifikovat jako „totální konflikt“. Žalovaný dále připomněl, že v roce 2014 byl na Ukrajině znovu zaveden institut alternativní služby, která je vykonávána v nemocnicích. S ohledem na uvedené proto žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby.

V replice žalobce uvedl, že eventuální nerespektování povolávacího rozkazu doručeného přímo jemu by již důvodnost jeho trestního stíhání s nejvyšší pravděpodobností založilo. Žalobce připomněl, že je zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a případná realizace jeho vyhoštění by byla ve spolupráci s ukrajinskou stranou. Žalobce by tak byl předán do rukou ukrajinské policie a lze proto předpokládat, že k doručení povolávacího rozkazu by došlo právě v tuto chvíli do jeho osobních rukou. S ohledem na svoje omezení na svobodě se

tak nemůže vyhybat případnému doručení povolávacího rozkazu. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, sp. zn. 7 Azs 9/2012 a zdůraznil, že mu v případě trestního stíhání hrozí trest odnětí svobody a žalovaný se tak měl zabývat otázkou podmínek na ukrajinských věznicích a vzhledem k tomu, že tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a právní zástupce žalobce s tímto postupem vyjádřil konkludentní souhlas, když ve lhůtě stanovené mu za tímto účelem soudem neuvedl, že na projednání věci trvá.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 31. 8. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní uvedl, že žádá o azyl v České republice, neboť zde má syna, nechce, aby vyrůstal bez něho, a protože na Ukrajině je válka.

V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dále doplnil, že naposledy opustil Ukrajinu v roce 2012 legálně, neboť měl udělené české vízum, již se tam nevrátil. Z Ukrajiny odjel za prací, jiný důvod k odjezdu neměl. O udělení mezinárodní ochrany žádá kvůli synovi, neboť nechce, aby vyrůstal bez něho, chce jej živit a chce tu pracovat. Na Ukrajině není práce. Jeho syn a matka jeho syna mají na území České republiky povolen trvalý pobyt. Syn žije u matky, vztahy mají dobré. Jako další důvod uvedl válku. K tomu dodal, že z oblasti, ze které pochází, berou lidi do války. Na Ukrajině žádné potíže neměl, v armádě nesloužil a nikdy nebyl trestně stíhán. Vojenské službě se vyhnul ze zdravotních důvodů, ale nyní berou každého. Zdravotní potíže nyní již nemá. Povolávací rozkaz dosud osobně nepřevzal. Před rokem se mu jej pokoušeli doručit, říkala mu to matka.

Dále si žalovaný jako podklad pro rozhodnutí vyžádal zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 13. 4. 2016 o dodržování lidských práv v roce 2015, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 1. 8. 2014 č. j. 110105/2014-LPTP, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 6. 2016 č. j. 103518/2016-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti, zprávu organizace Freedom House ze dne 27. 1. 2016

Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015 o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině a ze dne 3. 3. 2016 o stavu lidských práv na Ukrajině, výroční zprávu Amnesty International ze dne 24. 2. 2016, informaci organizace Human Rights Watch ze dne 27. 1. 2016 a z dubna 2016 o rozsudcích smrti a poprav v roce 2015 a informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045-LPTP o podmínkách výkonu základní vojenské služby, postihu za nenastoupení, alternativní služby a podmínkách pro vyslání do oblastí bojů na východě Ukrajiny.

Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, jež má dle žalobce spočívat zejména ve skutečnosti, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zjištěným skutkovým stavem, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, o co opíral své úvahy, z jakých podkladů vycházel a k jakým závěrům dospěl.

Jak vyplynulo z žalovaným předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem jednak v samotné žádosti o udělení azylu, a dále z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených listin vyplynulo, že žalobce o azyl žádá zejména z důvodu, že nechce být povolán do armády a chce se starat o svého syna. Dále si žalovaný jako podklad svého rozhodnutí vyžádal zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 13. 4. 2016, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 1. 8. 2014 č. j. 110105/2014-LPTP, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 6. 2016 č. j. 103518/2016-LPTP, zprávu organizace Freedom House ze dne 27. 1. 2016, informace

Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015 a ze dne 3. 3. 2016, výroční zprávu Amnesty International ze dne 24. 2. 2016, informaci organizace Human Rights Watch ze dne 27. 1. 2016 a z dubna 2016 a informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045-LPTP. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, který je dostupný na www.nssoud.cz, „řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle ust. § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupně dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje, neboť žalobce v průběhu celého správního řízení netvrdil, že by mu hrozilo nějaké pronásledování či že by z pronásledování měl odůvodněné obavy.

Soud v rámci posuzování námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neposuzoval, zda žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážil, jestli v případě žalobce neexistují některé relevantní důvody pro udělení azylu, neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 8/2005-49, který je dostupný na www.nssoud.cz, „určuje rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí správní orgán a podle ustanovení § 34 odst. 5 správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.“ Napadené rozhodnutí samo o sobě je tak nutno posoudit jako přezkoumatelné, neboť žalovaný v něm podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti za nedůvodnou.

K námitce žalobce, že v případě návratu do vlasti by mu byl doručen povolávací rozkaz, přičemž by odmítl k výkonu vojenské služby nastoupit, soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 8/2005-49, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „je-li vojenská služba v zemi původu žadatele o udělení azylu povinná a za její nenastoupení hrozí přiměřený trestní postih, není pouhá snaha vyhnout se nastoupení této vojenské služby důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, byť je odůvodněna obavou z trestního stíhání a trestu.“, přičemž zdejší soud neshledal důvod, proč by se měl v daném případě od judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlit, neboť žalobce neuváděl azylově relevantní důvody (například že mu ve výkonu vojenské služby brání náboženské důvody), a považuje tak předmětnou námitku žalobce za nedůvodnou.

Dále se soud zabýval námitkou, jež dle žalobce odůvodňuje oprávněnost jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce uváděl, že v případě, že by byl vrácen do své vlasti, by mu hrozil trest odnětí svobody za vyhýbání se vojenské službě a žalovaný se tak měl zabývat podmínkami ve věznicích na Ukrajině. Jak bylo ale soudem zjištěno ze správního spisu, žalobci nebyl dosud oficiálně povolávací rozkaz doručen. Soud nezpochybňuje, že v případě vyhýbání se nástupu vojenské služby hrozí takové osobě na Ukrajině trest odnětí svobody, ostatně v hlavě XI. zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákona, jsou upraveny skutkové podstaty trestných činů proti branné povinnosti, které jsou trestné v České republice, avšak sám žalobce ostatně uvedl do

protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že povolávací rozkaz mu nebyl dosud oficiálně doručen, pouze se o jeho doručení ukrajinské orgány pokoušely. Žalobce se tedy dosud trestného činu vyhýbání se nástupu vojenské služby, za který by mu po návratu do země původu hrozil trest odnětí svobody, nedopustil. K této problematice se již několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud, například v rozsudku ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 Azs 8/2005-49, který je dostupný na www.nssoud.cz, uvedl, že „je-li vojenská služba v zemi původu žadatele o udělení azylu povinná a za její nenastoupení hrozí přiměřený trestní postih, není pouhá snaha vyhnout se nastoupení této vojenské služby důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, byť je odůvodněna obavou z trestního stíhání a trestu.“, přičemž zdejší soud neshledal důvod, proč by se měl v daném případě od judikatury Nejvyššího správního soudu odchýlit a považuje tak předmětnou námitku žalobce za nedůvodnou.

K námitce žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je zatíženo vadou, neboť se žalovaný nezabýval podmínkami ve věznicích na Ukrajině, považuje soud v projednávané věci a s ohledem k výše uvedené za nerelevantní.

V daném případě žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, jež by nasvědčovaly závěru, že by byl příslušníkem určité sociální skupiny, jež je pronásledována za svou příslušnost, názory či přesvědčení, a proto žalovaný správně vyhodnotil, že žalobce nemá pro udělení mezinárodní ochrany z uvedeného důvodu nárok.

Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu ve smyslu ust. § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Pokud řádně posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, bylo takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když žalobce ani ve správním řízení netvrdil, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod (naopak uvedl, že nemá politické přesvědčení), nepociťoval ani odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů, nebylo zjištěno, že by byl příbuzným osoby, jíž byl azyl udělen a neuvedl žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu.

Soud k dané problematice konstatuje, že situaci, kterou si žalobce způsobil svým jednáním, nelze řešit pomocí mezinárodní ochrany – řízení o udělení azylu v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Jak uvedl sám žalobce, na území České republiky pobývá od roku 2012, přičemž o azyl požádal až za situace, kdy mu hrozí správní vyhoštění. Na tuto skutečnost taktéž poukázal v napadeném rozhodnutí již žalovaný a soud se s jeho názorem zcela ztotožňuje, neboť poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že ostatní možnosti obnovy pobytového oprávnění jsou již vyčerpány.

Žalovanému proto lze dát za pravdu, že žalobcem podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je účelová ve vztahu k hrozícímu výkonu vyhoštění žalobce. Zájem na tom, aby cizinci, kteří nerespektují právní předpisy země, na jejím území nepobývali, je přitom v daném případě nadřazen i právu na respektování rodinného života. Lze proto uzavřít, že žalovaný věc posoudil v souladu s právní úpravou a soudu tudíž nezbylo, než i tuto uvedenou námitku zamítnout jako nedůvodnou.

Závěrem soud konstatuje, že se žalovaný podrobně zabýval politickou a společenskou situací, jež panuje Ukrajině, a byť dospěl k závěru, že úroveň ochrany základních lidských a občanských práv a svobod se nenachází na srovnatelné úrovni s Českou republikou, přičemž mnohá z uvedených práv jsou dokonce ze strany vládnoucí moci omezována, nehrozí žalobci žádné reálné nebezpečí pronásledování, nelidského či ponižujícího chování, pro které by byla jeho žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany důvodnou. Soud tedy s ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

O přiznání odměny ustanovenému advokátovi soud rozhodne samostatným usnesením.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 28. února 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová